

Everghetinos - Tema 13 (3) (Ρουμανικά, Romanian)

Cel care se leapă de lume trebuie să

viețuiască în înstrăinare. Ce este înstrăinarea, care e folosul pe care îl aduce și care sunt locurile prielnice pentru nevoiță

3. A Sfântului Diadoh [al Foticeei]

Sufletul nu poate dori să se despartă de trup atâta timp cât nu ajunge să fie într-un tot nepăsător la toate câte-l înconjoară în lumea aceasta. Toate simțurile trupului sunt potrivnice credinței; căci ele sunt legate de cele [vremelnice] de aici, în vreme ce credința făgăduiește numai bogăția bunătăților ce vor să fie. Se cuvine așadar ca cel care se înstrăinează și se nevoiește să nu cugete vreodată la pomi umbroși cu ramuri bogate, la izvoare frumos curgătoare, ori la grădini îmbelșugate, nici la case arătoase, ori la petrecerea împreună cu rudeniile sale. și nici să-și aducă aminte dacă i s-au întâmplat de cinstiri din vreme de praznic, ci să se folosească cu mulțumire de ceea ce îi este de neapărată trebuință și să socotească viața asemenea unui drum străin, pustiu de orice pornire trupească. Numai dacă ne strâmtorăm astfel cugetul, putem să-l întoarcem în întregime pe urma vieții veșnice. Pentru că văzul, gustul și celelalte simțuri, atunci când ne folosim de ele peste măsură, risipesc aducerea aminte a inimii. și cea dintâi care ne mărturisește aceasta este Eva. Fiindcă până când nu a privit la pomul oprit, își amintea cu grijă de porunca dumnezeiască. De aceea, încă se acoperea precum cu niște aripi cu dragostea dumnezeiască, necunoscându-și astfel goliciunea. Când, însă, a privit lemnul cu plăcere și s-a atins de el cu multă poftă, iar apoi a gustat din rodul său cu desfătare nestăpănită, îndată a fost ademenită spre împreunarea trupească, din

pricină că era dezgolită; și alipindu-și de patimă toată dorința, a lăsat-o în voia desfătării de cele ale lumii acesteia, făcându-l și pe Adam părtaș greșelii ei, prin păruta dulceață a rodului. De atunci mintea omului cu anevoie își mai poate aduce aminte de Dumnezeu sau de poruncile Lui.

Noi, însă, privind pururea în adâncul inimii noastre, cu pomenirea neîncetată a lui Dumnezeu, să petrecem viața aceasta înșelătoare asemenea unor oameni lipsiți de vedere; ([περισσότερα...](#))